

Price: 50 p only

நற்கருணை வீரன்

இதழ் 53

நவம்பர் 2006

எண் 11

பாதுகாப்பான இடத்திலே

இரண்டாம் உலக யுத்த காலத்தில் ஒரு நாள், நூற்றுக்கணக்கான எதிரி விமானங்கள் லண்டன் மாநகருக்கு மேலே பறந்து குண்டுகளை வீசிக் கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது மக்கள் உயிர் பிழைக்க, பாதுகாப்பு இடத்துக்கு ஓடினர். அந்தப் பாதுகாப்பு இடத்தில் குறைந்தபட்சம் 250 பேர் இருந்திருக்க வேண்டும். அனைவரும் தரையில் படுத்துக் கொண்டு, அடுத்த குண்டு தங்கள் மேல் விழக்கூடாது என செபித்துக்கொண்டிருந்தனர். இரைச்சல் காதுகளைத் துளைத்து செவிடாக்கியது. ஏனெனில் அவர்கள் தங்கிய இடம் ஆழமான, பாதுகாப்புக் குழிகள் அல்ல. தரைமட்டத்தில் இருந்த சாதாரணக் கட்டிடம்தான். பதிலடி கொடுக்கும் விமானத் துப்பாக்கிகளின் இடிமுழக்கமும், குண்டுகள் வெடித்து, அதனால் ஏற்படும் சிதைவும் பயங்கரமாயிருந்தது.

பாதுகாப்பு இடத்தில் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள் வசதிக் குறைவால் சிரமப்பட்டனர். ஏனெனில் ஒருவரோடு ஒருவர் நெருக்கிக்கொண்டு இருந்தனர். சிலரால் கால்களை நீட்ட முடியவில்லை. வேறு சிலர் தலையைச் சரியாகத் தொங்கப்போட முடியவில்லை. ஒவ்வொருவரும் மற்றவரை இடித்துத் தள்ளி, தனக்கென இன்னும் சிறிது இடம் ஒதுக்கிக்கொள்ள முயன்றனர். அவர்களில் ஒரு வயோதிகர் கனமான காலணிகளை அணிந்திருந்தார். அக்காலணிகள் அவருக்கு சிரமம் கொடுப்பதுபோல் தோன்றியது.

திடீரென ஒரு மெல்லிய குரல் அவர் காதுக்கருகில் கேட்டது. வயோதிகர் திரும்பிப் பார்த்தார். மக்கள் எழுப்பும் கூச்சலுக்கும், ஒருவரை ஒருவர் இடித்துத் தள்ளும் சச்சரவுக்கும் நடுவில் அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது, முற்றிலும் அமைதியாய் அவர் அருகில் இருந்த சிறு பையனின் குரல்தான் அது. “ஐயா, உங்கள் காலணிகளை அப்புறப்படுத்த உங்களுக்கு உதவிடுமா? நீங்கள் தூங்குவதற்கு வசதியாயிருக்கும்” என்றான் சிறுவன்.

அவன் சொன்னது அவ்வளவுதான். ஆனால் அந்த இக்கட்டான வேளையில் அவனது வார்த்தைகள் வயோதிகருக்கு எத்துணை ஆறுதல் அளித்திருக்கும்! பாதுகாப்பு இடத்தில் முடங்கிக் கிடந்த அனைத்து மக்களும் உயிரோடு வெளியேறுவோமா என்ற ஏக்கத்தோடும் அங்கலாய்ப்போடும் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்க, அச்சிறுவன் பிறருடைய வசதியை கருத்தில் கொண்டு, அவர்கள் தூங்குவதற்கு வசதியாக எவ்வாறு உதவலாம் என்று எண்ணிப்பார்க்கின்றான்.

தனது வசதிகளைப் பற்றியும், தன்னுடைய சுகங்களையும் பற்றி மட்டுமே நினைத்து வாழும் வாழ்க்கையில் எவ்விதச் சிறப்பும் இல்லை. அநேக மக்கள் இத்தகைய வாழ்வைத் தான் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர். ஆனால் மிகச் சிலரே தங்களது வாழ்நாள் முழுவதையும் பிறரது நல்வாழ்வின்காகவும், அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் அர்ப்பணிக்கின்றனர். அவர்களது வாழ்வில் உள்ள முடிகள் என்னும் இடர்ப்பாடுகளை நீக்கி அவர்களது வாழ்வில் வசந்தம் வீசச் செய்கின்றனர். இதற்காகத் தங்களது சுக துக்கங்களை மறந்து அல்லும் பகலும் அயராது உழைக்கின்றனர். மகாத்மா காந்தி, அன்னை தெரசோ போன்றோர் இத்தகைய மேலான வாழ்வை வாழ்ந்தார்கள். நீங்களும் அவர்களைப் போல வாழ முற்படுவீர்களா?

வாய்மை வண்டி

‘கிறிஸ்மஸ்’ தினத்தன்று கோயில் களில் குடில் வைத்திருப்பர் என்பது உங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். குடலில் குழந்தை இயேசுவின் சுருபமும் அருகில் அன்னை மரியாள், சூசையப்பர் ஆகியவர்களின் சுருபங்களும், சில ஆட்டிடையர்களின் உருவங்களும் இருக்கும், ஒரு வருடம். கிறிஸ்மஸ் தினத்திற்கு மறுநாள் வாயிற் காப்போன் கோவிலைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் கோவிலின் முன்பகுதியைச் சுத்தம் செய்ய வரும்போது, நிறுத்தி அந்தக் குடலை நோட்டமிட்டான். குழந்தை இயேசுவின் சுருபத்தைக் காணவில்லை.

உடனே குருவிடம் சென்று, வியப்பு மேலிடக் கூறினான். அதைக் கேட்ட குரு, கோவிலுக்குள் சென்று இயேசுவின் சுருபம் தொலைந்து விட்டிருப்பதைக் கண்டார். குருவும் வாயிற்காப்போனும் குழந்தை இயேசுவின் சுருபத்தைத் தேடினர். அக்கோவிலுக்கு மிக அருகில் ஒரு மலை இருந்தது. அங்கு சில குழந்தைகள் பொம்மைக் காரை வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். உருண்டுவந்த பொம்மைக்கார்களில் ஒன்று குரு வந்த பக்கம் திரும்பியது. அதை ஒட்டியவன் சிறுவன் பீட்டர். அவனைக் காரில் கண்ட குரு மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தார். காரணம், பீட்டரின் மடியில் குழந்தை இயேசுவின் சுருபம் இருந்தது.

“ஏன் பீட்டர், குழந்தை இயேசுவின் சுருபத்தைத் திருடினாய்” என்று கேட்டார். பீட்டர் “பாதர், நான் திருடவில்லை, கடன் வாங்கினேன்” என்று பதில் கூறினான். “என்ன சொல்கிறாய் பீட்டர்” என்றார் குரு. அதற்குப் பீட்டர், “பாதர், கிறிஸ்மஸ் நாளுக்குப் ‘பொம்மைக் கார்’ கிடைத்தால் குழந்தை இயேசுவை என் காரில் ஏற்றிச் செல்வேன் என்று கோவிலில் உறுதிமொழி எடுத்தேன்” என்றான்.

நீங்களும் கூட சில வேளைகளில் உறுதிமொழி எடுக்கலாம். - உண்மையுள்ளவனாய் இருக்க, அன்பாயிருக்க, கீழ்ப்படிந்திருக்க உறுதி எடுத்துக்கொண்டிருக்கலாம். அந்த உறுதி மொழிகளைக் கடைப்பிடித்து வருகிறீர்களா?

சாடடை அடி

உரோமையர் சிலுவை மரணத் தீர்ப்பு வழங்கினால் கைதி சாடடையாலும் கசைகளாலும் அடிக்கப்படுவர். இயேசுவும் அநியாயமாக அந்தக் கொடுந்தண்டனைக்கு ஆளானார். உரோமையரின் கசையடி மிகக் கொடுமையான தண்டனை. போர்வீரர்களும் கை வலிக்கும் வரை அடிப்பார்கள். சாடடையாலும் கசையாலும் அடிப்பார்கள். அந்தக்

கசைகளில் இரும்புக் குண்டுகள், கொக்கிகள் முதலியவை இருக்கும். அவை தோலைக் கிழித்துச் சதையைச் சிதைக்கும்.

போர் வீரர்கள் தம் கைகள் சலிக்கும் வரை இயேசுவைச் சாட்டையாலும் கசைகளாலும் அடித்தார்கள். அவருடைய தோல் கிழிக்கப்பட்டு, சதை சிதைக்கப்பட்டு, இரத்தம் கொட்டியது. ஆனால் இயேசு ஒரு சொல்லும் சொல்லாமல், முனங்காமல் அந்தக் கொடிய வேதனையை அனுபவித்தார்.

நம் பாவங்களுக்குப் பரிகாரம் செய்ய விரும்பி அவர் அந்தக் கொடுமையை மனமார ஏற்றுக்கொண்டார். இன்றும் நாம் செய்யும் ஒவ்வொரு பாவமும் இயசுவின் மேல் முள் முடிகளாயும், சாட்டை அடிகளாயும் விழுகின்றன என்பதை உணர்ந்தவர்களாய், நம் பாவங்களை விட்டு மனந் திரும்ப முயற்சி செய்வோம்.

அடிமை பாஸ்கர்

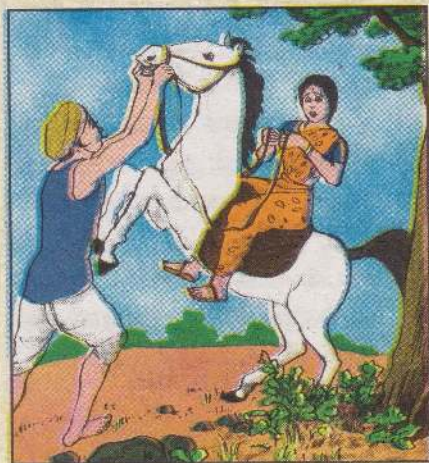
பழி வாங்கும் நேரம் (14)

ஒரு புதரில் ஒழிந்து கொண்டிருந்த பாஸ்கர் குதிரை வரும் சப்தத்தைக் கேட்டான்; ஒவ்வொரு நொடியும் குதிரையின் காலடி ஓசை அவன் இருந்த திசைக்கு மிக அருகில் வந்து கொண்டிருந்தது. குதிரையில் வருவது யார்? பாஸ்கர் மெதுவாக பாம்புபோல் தலையை நீட்டினான்.

மங்கலான நிலவு வெளிச்சத்தில் குதிரையில் இருந்த ஆள் சரியாகத் தெரியவில்லை. சிறிது நேரம் காத்திருந்தான். குதிரை இன்னும் சற்று அருகில் வந்ததும் அதில் அமர்ந்திருந்தது ரோடாவின் மகள் ராணி என்று அடையாளம் கண்டுகொண்டான்.

ராணியைத் தனியாகக் காட்டில் கண்டதும் பாஸ்கர் அளவில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தான். சரியான வேட்டைதான்! “தகப்பனைக் கொல்ல முடியவில்லை. இப்போது மகளையாவது கொன்று பழியைத் தீர்த்துக்கொள்வேன்; இது ரோடாவைக் கொல்வதைவிட அவனுடைய

ஒரே மகளைக் கொல்வது மிக அதிகமான துன்பத்தை அவனுக்குத் தரும்” என பாஸ்கர் நினைத்தான். அவனை அறியாமலேயே அவன் கை இடுப்பில் இருந்த கத்தியைத் தடவியது. குதிரை பக்கத்தில் வரும் வரை காத்திருந்தான். குதிரை புதர் அருகில் வந்தது. பழி வாங்கும் நேரம் வந்துவிட்டது. சற்றும் தாமதிக்காமல் உடனே பாஸ்கர் புலிபோல் ஒரே பாய்ச்சலாகக் குதிரைமீது பாய்ந்தான்.

(தொடரும்)

புனிதர் மரிய வியான்னி

81 தந்தை வியான்னி சின்னஞ் சிறு பாவங்களையும் வெறுத்தார். பாவத்தைப் பற்றிக் கூறும் போது “பாவங்கள், நம்மை நிகரில்லாமல் அன்பு செய்யும் கடவுளை மிகுந்த வேதனைக்கு உட்படுத்துகின்றன” என்றார். பாவத்தை நீக்க அதன் வேரை அறுக்க வேண்டும். அவரது பழத் தோட்டத்தில் ஒருவன்

வேலியைத் தாண்டித் திருடுவதைக் கண்ட தந்தை, “ஓஹோ அப்படியா?” என்று எல்லாப் பழ மரங்களையும் வெட்டி விட்டார்! வியப்பாய் இருக்கிறது. இதை எல்லாரும் பின்பற்ற முடியாது.

82 சிறிது சிறிதாக ஆர்ஸ் மாறிவிட்டது! இளம் பெண்கள் ஆடுவதற்கும் செரிப்பதற்கும் ஒன்றாகக் கூடினர். ஆண்கள் நற்கருணைச் சபையில் சேர்ந்தனர். புரட்சிக் காலமாய் இருந்த

போதிலும் சிலரது விசுவாசம் இன்னும் அதிகமாய் உறுதி அடைந்தது. 1823ம் ஆண்டு முதல் இளம் பெண்களும் நற்கருணைச் சபையினரும் ஃபூர்வா என்னும் ஊருக்குத் திரும்ப பயணம் செல்வர். ட் ரெவோலி லிருந்து வயன்சுக்கு படகில் சென்று அங்கிருந்து ஃபூர்வாவிற்கு கால் நடையாகச் செல்வர்.

83

ஆர்ஸில் லூயிஸ் சாபன்கான் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய கதையைத் தந்தை மறைக்கல்வியில் விருப்பத்தோடு சொல்வார். ஒரு நாள் வயலுக்குச் செல்லும் வழியில் செபித்து விட்டுச் செல்லலாம் என்று லூயிஸ் கோயிலுக்குச் சென்றார். அவரை வயலில் காணாத அவருடைய அண்டை வீட்டார் மாலை வீடு திரும்பும் வழியில் லூயிசைக் கோயிலில்

பார்த்தார். யிருந்த ஆச்சரியமடைந்தவராய் நாள் முழுவதும் “கோயிலில் என்ன செய்கிறீர்?” என்று கேட்டார். “நான் ஆண்ட வரைப் புர்க்கிறேன்; அவர் என்னைப் பர்க்கிறார்” என்றார் அவர் என்பது அவரது கதை.

84

தந்தை வியான்னி 1828ல் உடல் நலிவுற்றார். பாலி ஆயரிடம் சொல்லி மாற்றம் கேட்டார். ஆயரும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு அவரை சோன் ஆற்றங்கரையில் உள்ள ஃபாரன்ஸ் பங்குக்குக்

குருவாக நியமித்தார். அது பெரிய பங்கு. பாதிப்போர் பிரிவினைச் சபையைச் சார்ந்தவர். ஆனால் ஆர்ஸ் மக்களுக்குத் தங்கள் குருவை விட்டுவிட மனம் இல்லை. தன்னால் அங்கே பணி புரிய இயலாததை உணர்ந்த தந்தை வியான்னியும் அதை ஏற்கவில்லை. ஆயர் வற்புறுத்தவில்லை. தந்தை ஆர்ஸிலேயே இருந்தார்!

(தொடரும்)

RNI 1316 / 57

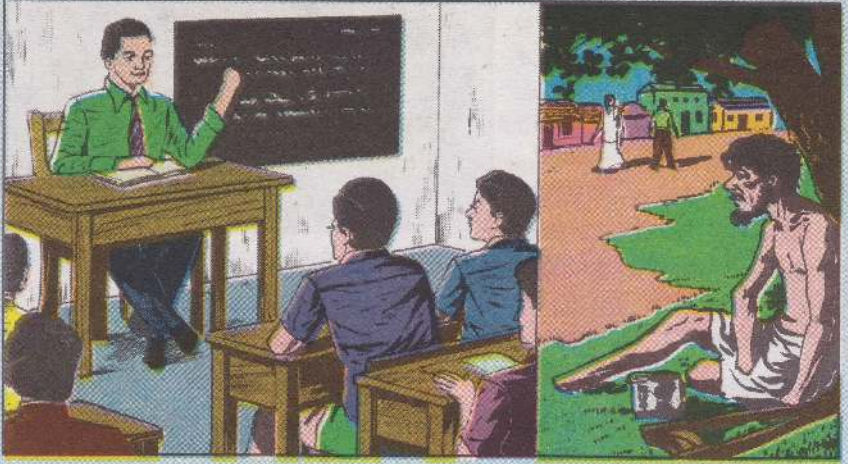
26th of every month

Pandiyanager S.O.

REGD. TN/SR/DDL-225/2006-2008

Licensed to Post without Prepayment /
TN/WPP - 62/SR/2006 - 2008

Edited & Published by Rev.Fr.M.S.Savariraj, S.J., and Printed at St.Mary's Press,
Beschi College, P.B.No.90, Dindigul - 624 001, TamilNadu. (0451) 2432188

கைகளும் கால்களும் இல்லை

சில வருடங்களுக்கு முன், மைக்கில் டொவெலின் என்பவரைப் பற்றிய செய்தி, செய்தித்தாளில் வந்திருந்தது. அவர் பதினைந்து வயதில், ஒரு விபத்தில், கைகளையும் கால்களையும் இழந்தார். எனினும் அவர் கடினப்பட்டு படித்து, பள்ளி ஆசிரியராகவும், ஒரு செய்தித்தாளில் ஆசிரியராகவும், ஒரு வங்கியின் அதிபராகவும் பணியாற்றினார். 'கைகளையோ கால்களையோ இழந்தால் எச்செயலும் செய்யமுடியாது என்று நினைக்காதீர்கள். அது அவரவர் உள்ள உறுதியைப் பொறுத்தது' என்றார் அவர். எவ்வளவு உறுதியான மனம் படைத்தவர் இவர்! கை கால் இல்லாத பலர் பிச்சை எடுக்கின்றனர். ஆனால் இவரோ தன் உறுப்புக்களை இழந்தும் படித்து, நல்ல செயல்கள் பல செய்தார்.

உன் குறைகளிலிருந்து விடுபட வழிதேடு. உனக்குக் கணக்குப்பாடம் கடினமாக இருந்தால், மனம் தளர்ந்துவிடாமல், இந்தக் குறையே உன்னை முனைந்து உழைக்கவும், அதில் அதிக நேரம் செலவு செய்யவும் தூண்ட வேண்டும். கணக்குப் பாடத்தில் முதல் மதிப்பெண் வாங்கும் வரை விடாமுயற்சியுடன் படி. நீங்கள் மன உறுதி உள்ளவர்களாக எப்போது மாறப்போகிறீர்கள்? இப்பொழுதே ஒரு சில நல்ல உறுதிகளை எடுத்துக் கடைபிடியுங்கள். 'நான் வகுப்பு நேரத்தில் பிற மாணவர்களுடன் வீண் அரட்டை அடிக்க மாட்டேன்; படிக்கும் நேரத்தில் கதைப்புத்தகங்கள் எதுவும் படிக்கமாட்டேன்' போன்றவை. எவ்வளவு இன்னல்கள் வந்தாலும் உங்கள் உறுதிகளைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்து வந்தால், நீங்கள் ஓர் உறுதியான மனம் படைத்தவர் ஆவீர்கள்.